

2. postna nedelja

Pirniče, 17. marec 2019

»Vse! In to takoj!«

Dragi bratje in sestre!

Minulo nedeljo - 1. v letošnjem postnem času - sem med drugim omenil, da nam Cerkev v tem času milosti predlaga tri dejavnosti, s katerimi najprej sebe damo na preizkušnjo, da ugotovimo, kje so naše šibke točke in nato - s temi istimi dejavnostmi - skušamo te svoje slabosti odpraviti: gre za odrekanje, miloščino in molitev. Dovolite, da danes nekaj misli namenim prvi od njih.

Svet v katerem živimo danes - in iskreno je treba priznati, da vedno ni bilo tako - troši mnogo preko svojih potreb. Obnašamo se, kot da bi morali imeti vse in to takoj. Pa naj si bodo to jagode sredi decembra ali najnovejši model telefona. Potrošništvo nas je razvadilo do te mere, da počasi začenjamo verjeti, da nam vse to pripada in da brez tega naše življenje ne bilo več tako kvalitetno, kot bi moralo biti. Posledice tega načina razmišljanja počasi postajajo vse očitnejše. Najbolj očitne posledice se kažejo na ekološkem področju: globalno segrevanje ozračja, ogromne naplavine plastike v naših morjih in izumiranje gozdov ter z njimi množica živalskih in rastlinskih vrst. Vendar gredo posledice te zgrešene potrošniške miselnosti še veliko dlje, čeprav o teh - socialnih - posledicah neradi govorimo. Po eni strani je to suženjsko izkoriščanje delavcev - da, tudi otrok - v deželah proizvajalkah cenenih izdelkov, vedno večja razlika med razvitimi in nerazvitimi območji, vedno večja razlika med bogatimi in revnimi ter s tem posledično vse večji pritiski ekonomskih migrantov na dežele razvitega sveta. Vendar se posledice potrošništva tukaj ne ustavijo. Najdemo jih namreč tudi na povsem osebni ravni, ko bistveno prizadenejo človekov psihološki in moralni ustroj. Miselnost namreč, da moram dobiti vse in to takoj, nas spreminja od znotraj. Človek postaja vedno manj potrpežljiv in, če njegovi potrebi ni takoj zadovoljeno, celo agresiven. V prvi plan postavlja zadovoljevanje lastnih potreb in pozablja na potrebe bližnjega. To počasi uničuje naše medčloveške odnose in nas dela vedno bolj osamljene. Potrošništvo našo civilizacijo počasi vodi v smrt.

Kako se temu postaviti po robu? Brez truda ne bo šlo. In postni čas nas na to nenehno spominja. Morda se odrekanje res najlaže začne pri hrani, vendar to nikakor ne more biti tudi konec prizadevanj. Pomislite samo - to zdaj govorim predvsem mlajšim - kolikokrat na dan v roke vzamete telefon in ob njem izgubljate čas. Da ne bo pomote: telefon je dobra in koristna stvar, vendar nas lahko hkrati tudi zasvoji in povzroči veliko škode. Morda je skušnjava gledanje televizije, čeprav,

bodimo iskreni, tam le redkokdaj še najdeš kaj res koristnega. Skušnjava je, da v nakupovalni voziček mečeš stvari, ki jih morda sploh ne potrebuješ. In končno, skušnjava je tudi to, da se jeziš, če nekoga ne dobiš na telefon takoj, ko se ti zazdi, da ga potrebuješ.

Postni čas je čas, ko naj bi naše potrebe zares postavili pod vprašaj. Ali to, kar se nam zdi da potrebujemo, zares potrebujemo? Ne bi mogli kvalitetno preživeti tudi brez te ali one stvari? Če ne bomo poskusili, nikdar ne bomo vedeli! Zato nas postni čas vabi, da iskreno upremo oči vase in se pred Bogom in samim seboj vprašamo, kaj v resnici potrebujemo. Vsej navlaki, bodisi v materialnem, bodisi v duševnem smislu, pa se odpovejmo, saj nas v resnici ne osvobaja, pač pa usužnjuje.

Šele, ko bomo spoznali, da v resnici potrebujemo dosti manj, kot si privoščimo, bomo zares lahko storili korak naprej. In to bo zanesljivo korak k večji svobodi. Amen.